

สก็อตต์ แม็คอีเวิน และอมัส โคลอเนียร์ เขียน
ปัญญา แปล

นักล่า เงา มรณะ

Sniper Elite
One Way Trip

มีตรภาพสำคัญกว่าชีวิต
ความตายไม่สำคัญเท่าภารกิจเลือด

หนังสือขายดีอันดับหนึ่ง *The New York Times*

นักล่าเงาอมรณะ

ตัวอย่าง

รหัสลับเล่มที่ 1 THE LOST SYMBOL

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก รุ า น ที่ ล่ า คั ญ
คลีตัส เว็บ์ เดินเข้าไปในร้านกาแฟที่ซึ่งเขาพบกับทิม เฮเกน ที่ปรึกษาด้าน
การทหารของประธานาธิบดี ผู้ซึ่งกำลังดื่มดื่บบีลลาเต้และอ่านหนังสือพิมพ์
วอชิงตันโพสต์อยู่

কবিলা

นักรล่าเงาฆาต

Sniper Elite: One Way Trip

สก็อตต์ แม็คอีเวิน และรอมัส โคลอเนียร์
เขียน

บัญญัติ
แปล

ตัวอย่าง

รหัสลับเสียใจ THE LOST SYMBOL

นักล่าเงาฆาต (Sniper Elite: One Way Trip)

ผู้เขียน สก็อตต์ แมคอีเวน และ ทอมัส โคลอเนียร์

ผู้แปล ปัญญ์

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๙ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑

Homepage: www.amarinpocketbook.com

E-mail: info@amarin.co.th

Sniper Elite: One Way Trip by Scott McEwen with Thomas Koloniar

“Thai Language Translation copyright 2014 by Amarin Printing and Publishing PCL.”

Copyright © 2013 by Scott McEwen with Thomas Koloniar

All Rights Reserved.

Published by arrangement with the original publisher, “Scribner, A Division of Simon & Schuster, Inc.” through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๓๗

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-0645-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้จัดการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์

บรรณาธิการอำนวยการ อุษณีย์ วรรตกพันธ์

หลังจากได้ร่วมสร้างสรรค์ผลงานยอดเยี่ยมอันดับหนึ่ง *The New York Times* อย่าง *American Sniper* อัตชีวประวัติของวีรบุรุษผู้ล่วงลับจากหน่วยซีลแห่งสหรัฐอเมริกา สก็อตต์ แม็คคีเว็น กลับมาอีกครั้งกับนวนิยายเล่มแรก โดยครั้งนี้เขายังคงเน้นการตีแผ่การปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่ซีลอย่างถึงแก่นและชวนติดตามเช่นเคย

เจ้าหน้าที่หน่วยปฏิบัติการพิเศษทุกคนรู้ว่าพวกเขาสามารถฝากชีวิตไว้กับบรรดาสหายของตนได้ในยามที่สถานการณ์เลวร้าย และจะไม่ยอมให้ใครมาเปลี่ยนแปลงความจริงข้อนั้น ไม่ว่าจะเป็กองกำลังของศัตรูหรือแม้แต่รัฐบาลสหรัฐฯเองก็ตาม...

พันจ่าเอก กิล แชนนอน เป็นหนึ่งในมือดีที่สุดของเจ้าหน้าที่หน่วยซีลทีมหก เขาไม่เพียงมีฝีมือชั้นยอดและความชาญฉลาดจนได้รับความไว้วางใจให้ปฏิบัติการเสี่ยงตายที่ต้องการความสามารถระดับหัวกะทิเท่านั้น แต่ยังมีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวชนิดที่หาไม่ได้ง่าย ๆ อีกด้วย ความมุ่งมั่นนี้ยิ่งฉายชัดเมื่อกิลได้ทราบข่าวว่านักบินหญิงของหน่วยปฏิบัติการพิเศษถูกกองกำลังในอัฟกานิสถานจับตัวไป แต่ผู้มีอำนาจกลับยังคงนิ่งเฉยในขณะที่เธอต้องเผชิญกับการทรมานต่าง ๆ นานาและมีเวลาเหลือน้อยลงทุกที

กิลและเพื่อน ๆ หน่วยปฏิบัติการพิเศษต้องลงมือทำอะไรสักอย่างก่อนที่จะสายเกิน และเมื่อก้าวลงสู่สนามรบแล้ว เขาก็ไม่กลัวใครหน้าไหนทั้งสิ้น แม้แต่เทพเจ้าแห่งสงคราม

แพรวสำนักพิมพ์

กันยายน ๒๕๕๗

แพรวนิยายแปล

prawnovelclub

prawnovelclub

บทนำ

ขณะที่ผมนั่งอยู่กับเจ้าหน้าที่ซีล สองคนซึ่งเป็นคู่หูกันในร้านเหล้าแดนนิสบาร์ เมืองโคโรนาโด ทั้งคู่แนะนำให้ผมรู้จักกับคนคนหนึ่งที่พวกเขาอธิบายว่าเป็นหนึ่งในไอ้ตัวแสบฝีมือขั้นเทพของหน่วยซีลที่พวกเขารู้จัก ตอนนั้นผมคิดในใจว่า สองคนที่ฉันกำลังดื่มด้วยนี้อาจเป็นไอ้ตัวแสบสุดๆ ที่ฉันเคยรู้จัก เพราะฉะนั้นถ้าพวกเขาคิดว่าผู้ช่วยคนนี้เป็นไอ้ตัวแสบ เขาก็คงเป็นอย่างนั้นจริงๆ

ผู้ชายที่ผมจะเรียกว่า “กิล” นั้นอายุราว ๒๕ ปี สูงห้าฟุตแปดนิ้วและหนักประมาณ ๑๗๐ ปอนด์ เขากับผมได้รับการแนะนำให้รู้จักกัน เราเริ่มบทสนทนาแบบเรียบๆ ผมได้รับการแนะนำว่าเป็นผู้เขียนร่วมของหนังสือช็อคอเมริกันสไนเปอร์และอื่นๆ เราดื่มเบียร์กันหลายแก้วและผมก็ถูกกิล “ตรวจสอบ” ด้วยคำถามที่เป็นนัยๆ แต่เฉียบคมถึงแรงจูงใจของผม และนั่นเองที่ทำให้ผมค้นพบว่าทำไมกิลถึงเป็น “ไอ้ตัวแสบ”

กิลเคยถูกยิงมาแล้วมากกว่าสิบห้าครั้งในการสู้รบเพียงครั้งเดียวที่โหดแห่งนอกฐานทัพ หลังจากที่ถูกยิงไปอีกหลายแก้ว กิลก็เริ่มโชว์แผลเป็นจากรูกระสุนเข้าและออกซึ่งกินพื้นที่หัวร่างของเขาจากขาไปถึงลำคอ บาดแผลเหล่านี้ไม่ใช่แผลตื้นๆ แต่อย่างใด แต่เป็นแผลจากลูกกระสุนปืนขนาด ๗.๖๒ x ๓๙ มม. ของปืนอาทัก สิ่งที่กระทืบใจผมจากการพูดคุยกันครั้งนี้คือ กิลนั้นไม่ได้ “ภาคภูมิใจ” ในรอยแผลเป็นจากสงครามของเขา แต่กลับภูมิใจที่เขายืนหยัดอยู่ตลอดการสู้รบก่อนจะถูกนำตัวออกมาเพื่อรับการช่วยเหลือทางการแพทย์

ผมขออุทิศหนังสือเล่มนี้ให้เหล่านักรบทหารกล้าแห่งหน่วยซีลที่ยืนหยัดอยู่ในการสู้รบเสมอ แม้กระทั่งในยามที่ต้องเผชิญกับการบาดเจ็บสาหัสหรือสถานการณ์เลวร้าย ส่วนเรื่องราวที่แต่งขึ้นนี้มีที่มาจากบรรดาปฏิบัติการมืด*ที่เกิดขึ้นจริง

สก็อตต์ แม็คอีเว็น

*ปฏิบัติการลับที่หน่วยงานต้นสังกัดปฏิเสธความเกี่ยวข้องใดๆ ด้วยทั้งสิ้น

มอนแทนา

ทีโก ชิช เป็นม้าเพศเมีย สีเทาสายพันธุ์แอปพาลูซาอายุสี่ปี แต่พันจ่าเอก กิล แชนนอน แห่งกองทัพอากาศสหรัฐฯเรียกมันง่าย ๆ ว่าทีโก เขาอาศัยอยู่กับมารี ภรรยาของเขา และแม่ของเธอที่ฟาร์มเลี้ยงม้าในเมืองโบซแมน รัฐมอนแทนา แต่บ้านที่แท้จริงของเขาคือกองทัพอากาศ กิลใช้ชีวิตส่วนมากที่ศูนย์ฝึกผสมบัตันโรดส์ของกองทัพอากาศในเมืองเวอร์จิเนียบีช รัฐเวอร์จิเนีย หรือไม่ก็ไปประจำการในดินแดนห่างไกลตามมุมต่างๆ ของโลก ทำสิ่งที่มารีเรียกแกมเยาะเย้ยอยู่บ่อยๆ แบบที่เขาไม่ค่อยชอบนักว่า รับใช้พวกคนใหญ่คนโตนั้นเอง

ชีวิตของการเป็นผู้อยู่เบื้องหลังกองทัพนั่นไม่ใช่เรื่องง่าย แต่บางครั้งการเป็นภรรยาเจ้าหน้าที่หน่วยซูลแห่งกองทัพอากาศก็เป็นเรื่องเหน็ดเหนื่อยขนาดนั้นแหละที่ผ่านไป กิลมองเห็นความขมขื่นที่ค่อยๆ ซึมซับขึ้นในตัวภรรยาอย่างชัดเจน ความเป็นจริงคือเขาและมารีมีอะไรเหมือนกันเพียงไม่กี่สิ่ง นั่นคือทั้งคู่รักมอนแทนามากจนขาดมันไม่ได้ ไหนจะหลงใหลม้าจนเข้าเส้น และยังมีแรงดึงดูดต่อกันมากพอที่จะต่อกรกับแรงดึงดูดของโลกเลยทีเดียว

เขาสอดรองเท้าบูตเข้าไปในโคลนแล้วยกตัวขึ้นนั่งบนลานขณะที่มารีเดินเข้ามาในคอกม้า เธอสวมกางเกงยีนกับรองเท้าบูตและแจ็กเก็ตสีแดงม่วงอมน้ำตาล ยี่ห้อคาร์ฮาร์ท เขามองเธออย่างชื่นชมพลางแตะปีกหมวกของตัวเอง “คุณผู้หญิง” เขากล่าว ดวงตาสีฟ้าของเขาเป็นอันยิ้ม

เธอส่งยิ้มอายุๆ กลับมา แบบเดียวกับที่เธอมักทำเวลาพวกเขาช่วยกันเสิร์ฟใหม่ๆ ดวงตาสีน้ำตาลพราวระยับ เรือนผมยาวสีน้ำตาลดำก็เป็นเปียหลวมๆ เธออายุสามสิบหก แก่กว่าสามีหนึ่งปีและอย่างน้อยก็ฉลาดพอๆ กับเขาเลยทีเดียว เธอถอดดอกและยีนฟิงเงาที่มีอุปกรณ์ขี่ม้าแขวนระเกะระกะ “รู้ไหมคะว่า

ครั้งสุดท้ายที่คุณไม่อยู่ เจ้าม้านั้นแทบจะลืมนชื่อคุณไปแล้วนะ” เธอพูด

กิลยืมยืมฟันแล้วบังคับให้เดินไปยังผนังก่อนจะหยิบปืนไรเฟิลบราวน์กระสุน .๓๐๐ วินเชสเตอร์แม็กนัมติดกลิ้งยี่ห่อไนท์ฟอร์ซกำลังขยาย ๓ - ๒๔ เท่าลงมา “ผมว่ามันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผมไม่อยู่” เขาเลียบปืนไรเฟิลเข้าไปในปลอกที่อานม้า “มันน่าจะสนใจแต่ตัวเองจะตายไป”

“คุณก็รู้นะคะว่าข้างนอกนั้นไม่มีอะไรทำร้ายคุณได้หรอก”

“อืม ถึงงั้นก็เถอะ ผมชอบมีมันติดตัวไปด้วย” เขาพูดเบาๆ เพราะไม่ชอบขัดคอเธอ ช่วงเวลาดีๆ ของทั้งคู่มันสั้นเกินไปเสมอ

เธอเลิกคิ้วขึ้นเป็นการเตือน “กิล แชนนอน อย่าไปยุ่งกับเจ้ากวางเอลก์ของฉันนะ”

กิลหัวเราะเพราะรู้ว่าถูกจับได้แล้ว พลังหยิบซองยาเส้นจากเสื้อคาร์ฮาร์ทสีน้ำตาลอ่อนและมานบุรี่ให้ตัวเอง มันเป็นกระบวนการที่แฝงวิถีแห่งเซนซึ่งช่วยให้เขาสงบจิตสงบใจได้ในเวลา รู้สึกถึงคลื่นแห่งความวิตกกังวลที่เข้ามากระทบกับเปลือกนอก ความเป็นจริงแสนเศร้าก็คือชีวิตในฟาร์มเชิงชันข้างเขาเกินไปสำหรับเขา ไหนจะมีแบบแผนและปลอดภัยเกินไป บางครั้งเขารู้สึกราวกับอยากไปเสียให้พ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ กิลเข้าใจดีว่าทำไมถึงรู้สึกเช่นนั้น เขาถูกเลี้ยงดูมาในฐานะลูกชายของนักรบ ซึ่งผลของมันคือการต้องแบกรับความหนักอึ้งทางอารมณ์ที่มักจะมาพร้อมกับการได้ชื่อว่าเป็นบุตรชายของทหารกรีนเบเรตส์ซึ่งออกรบในสมรภูมิหลายครั้งช่วงสงครามเวียดนาม กิลภูมิใจในมรดกทางสายเลือดนี้เป็นอย่างมาก แต่ก็ตั้งใจเลือกสายงานที่ทำให้ต้องใช้ชีวิตส่วนใหญ่ห่างไกลจากมอนเทนนาที่เขาเติบโตขึ้นมา และบอกตัวเองว่าถึงอย่างไร มอนเทนนาก็จะอยู่ตรงนั้นเสมอแล้วเมื่อไหร่ที่เขาเกิดตัวเกินกว่าที่จะวิ่ง กระโดด และว่ายน้ำให้กับกองทัพเรือแล้ว เขาจะเกษียณและลงหลักปักฐานกับมารีที่นั่นด้วยความสบายใจว่าที่ผ่านมาเขาได้ทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อปกป้องดินแดนอันแสนยิ่งใหญ่แล้ว

เขายืมให้ภรรยาแล้วคาบบุรี่ไว้ระหว่างริมฝีปาก “ไม่ต้องห่วง ตาเผ่าสเปนเซอร์บอกว่าผมเข้าไปล่าสัตว์ในที่ของเขาได้ตลอดเวลา”

มารีเข้าใจว่ามีปีศาจร้ายซ่อนอยู่ลึกๆ ในตัวสามี เธอมองเห็นเงาดำของมันพาดผ่านคิ้วของเขาในช่วงเวลาอันเจ็บปวดที่เขาคิดว่าเธอไม่ได้มองอยู่

“เข้าใจละ” เธอพูดอย่างครุ่นคิด “แสดงว่าคุณจะขึ้นไปบนเขาใช้ไหมคะ”

เขาสูดคว้นบุรี่เข้าปากแล้วพ่นออกทางจมูก “ผมจะอยู่ให้ต่ำกว่าแนวหิมะ

* Green Berets ชื่อเรียกหน่วยรบพิเศษแห่งกองทัพสหรัฐอเมริกา มีที่มาจากหมวกของชุดเครื่องแบบ

แล้วกัน ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

“ฉันไม่เคยเป็นห่วงเวลาคุณอยู่บ้านหรอกค่ะ” เธอพูดพลางก้าวออกมาจากเสาเพื่อเตะขาเขา “ฉันบอกคุณแล้วไงคะว่าไม่มีอะไรข้างนอกนั่นทำร้ายคุณได้ มอนเทนาคือที่ที่เติมพลังให้คุณ”

เขาโน้มตัวลงไปจูบเธอแล้วจึงนั่งตัวตรงบนอานม้า “เข้านี้คุณเห็นเจ้าไอโซรียังจ๊ะ”

“อยู่เฝ้าพวกลูกม้าด้านหลังตามเคย มันคงคิดว่าเจ้าพวกนั้นเป็นลูกของตัวเองแล้วนะค่ะ”

กิลขยิบตาให้เธอแล้วกดส้นเท้าลงที่สี่ข้างม้าให้มันเดินออกนอกประตูขณะที่พาม้าเดินอ้อมหัวมุม เขาเห็นสุนัขพันธุ์เชสพิกเบย์รีทรีฟเวอร์ตัวหนึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ คอกที่ลูกม้าตัวผู้สองตัวกับแม่ของพวกมันถูกนำไปไว้

“ไอโซ!” เขาเรียก แล้วเจ้าหมากี่วิ่งเหาะๆ ตรงมาที่เขา ชื่อเต็มๆ ของมันคือไอโซ คาซาดอร์ ที่แปลว่านักล่าหมี มิเกล เพื่อนของกิลซึ่งเสียชีวิตไปแล้วเป็นคนตั้งชื่อนี้ เขาเป็นเจ้าของคนแรกของมันและฝึกมันให้เข้าปาล่าหมีกับเขาในเขตภูเขาออกูหยานแห่งชาติเยลโลว์สโตน มิเกลจากไปเมื่อปีที่แล้วด้วยโรคมะเร็ง แล้วคาร์เมน ลูกสาวของเขาก็พาไอโซไปทำงานศพและถามกิลว่าจะยอมให้เจ้าหมาตัวนี้อาศัยที่ฟาร์มด้วยได้ไหม เธออ้างว่าพาร์ตเมนต์ของเธอในแอลเอนั้นเล็กเกินกว่าที่สัตว์หน้าขนหนัก ๑๒๐ ปอนด์จะอยู่ด้วยได้ และก่อนที่กิลจะมีโอกาสได้คิดทบทวน มาริก็รีบสายจูงมาแล้วต้อนรับไอโซเข้าสู่ครอบครัว ความเปลี่ยนแปลงนี้เป็นสิ่งที่เข้าท่า เพราะไอโซช่วยกันหมาป่าโคโยตีไม่ให้มาวุ่นวายกับพวกลูกม้า ไทเนจะช่วยดูแลมาริและแม่ยายของเขาเวลาที่เขาไม่อยู่ แถมยังมีสายตาคมกริบในการจับตาดูความเคลื่อนไหวของเหยื่อที่อยู่ไกลๆ ได้อีกด้วย

อันที่จริง ไอโซเป็นเหมือนหมาป่าจางที่ปกป้องมาริเกินกว่าเหตุเวลาที่กิลไม่อยู่บ้าน แล้วมันก็จะแยกเขี้ยวแบบแปลกๆ เวลาที่มีความสุขซึ่งดูแล้วเหมือนรอยยิ้มของไอส์ล่าตัวป่วนที่ยากจะตีความได้ จะว่าไป มันทำให้กิลนึกถึงเจ้าหน้าที่หน่วยซิลรูนหนุ่มที่เขาทำงานด้วย ทั้งจงรักภักดีอย่างสุดัน ฉลาดล้ำ แข็งแรง ปราดเปรียว บ้าระห่ำ แม้ว่าหลายๆ ครั้งจะหัวแข็งด้วยก็ตามที และที่ไม่ต่างจากหนุ่มๆ พวกนั้นก็คือ รู้กันว่าบางทีไอโซก็ชอบท้าทายกิลเพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่ แต่ถึงอย่างนั้น พลังใจที่เต็มเปี่ยมของกิลก็ช่วยยืนยันความเป็นเจ้าฝูงของเขาได้ ไม่ว่าจะใช้กับคนหรือสัตว์ก็ตาม เขาสืบทอดความตั้งใจที่มุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวนั้นมาจากพ่อ และรู้สึกยินดีกับคุณสมบัตินี้มากกว่าข้ออื่นๆ เขาไม่ใช่คนที่แข็งแรง

ที่สุดในทีมเดฟกรุ^๒ แล้วก็ไม่ใช่คนตัวใหญ่ที่สุดหรือเร็วที่สุด ไม่แม้แต่จะเป็นคนที่แข็งแรงสุดด้วย แต่หลาย ๆ ครั้งในสนามฝึก แรงใจเพียงอย่างเดียวก็นำพาให้เขาทำสำเร็จในขณะที่คนอื่นซึ่งมีความเหนือกว่าทางกายภาพแบบเห็นได้ชัด ๆ กลับล้มเหลว

และนี่ก็เป็นเหตุผลที่บ่อยครั้งเขาได้ชื่อว่าเป็นคนที่เชื่อมือได้

เขาบังคับม้าให้เดินไปรอบ ๆ ก่อนจะให้มันวิ่งเหยาะ ๆ ไปทางที่ราบสูง โอโซมักจะเดินหลบอยู่ในเงาของม้าแม้ว่าอากาศจะเย็นก็ตาม กิลไม่แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่เขาคิดว่าที่เจ้าหมาทำอย่างนั้นก็เพื่อไม่ให้แสงแดดแยงตานั่นเอง

ภายในสี่สิบนาที พวกเขาก็ผ่านออกประตูทางทิศตะวันตกของฟาร์ม กิลหยุดเพื่อมานูหรืออีกมานู ระหว่างที่นั่งสูบบุหรี่บนหลังม้า เขาก็หยิบบิสกิตสำหรับหมายี่ห้อมิลค์โบนออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วโยนให้โอโซ มันใช้จมูกทำหน้าที่หุดหุ้มตื้น ๆ ที่พื้นทันที แล้วหย่อนบิสกิตลงไปก่อนจะใช้จมูกเกลี่ยดินปิดหุ้ม จากนั้นเจ้าหมาก็นั่งลงแล้วเริ่มเห่าเพื่อขอขนมอีกชิ้น

กิลยืมพลาญดูบนูหรืออีกใหญ่แล้วโยนบิสกิตลงไป โอโซกินมันทันที

สองชั่วโมงหลังจากนั้น พวกเขาก็ไปถึงจุดสูงสุดของสันเขา กิลลงจากหลังม้าและถือบังเหียนไว้ขณะที่มองลงไปยังหุบเขาสเปนเซอร์เบื้องล่าง เขารู้ว่ามีความเป็นไปได้ว่ากระแวงระว่างทามกลางพุ่มไม้หนาข้างล่างนั้น ถูกลมพัดพัดกำลังจะเริ่มในไม่ช้าและพวกมันก็จะไม่ระวังตัวเหมือนเคย แต่ตอนนี้พวกมันยังคงซ่อนตัวอยู่และนี่ก็เป็นช่วงเวลาที่กิลชอบออกไล่ล่าสำหรับเขาแล้ว คนเราแทบไม่ต้องอาศัยกลเม็ดอะไรเลยในการยิงสัตว์ที่กระโดดไปมา แคมยังสายตูดล่อเพศตรงข้ามเพราะฮอร์โมนกำลังพลุ่งพล่าน แทบจะเป็นการทำลายให้เหินห่างไปซะแล้ว

กวางตัวผู้ขนาดใหญ่ก้าวออกมาจากต้นไม้ทางด้านซ้ายประมาณร้อยหลา ลงไปทางเนินเขา โอโซหมอบลงติดพื้นเพื่อส่งสัญญาณว่ามันมองเห็นเหยื่อแล้ว

กิลดึงปืนไรเฟิลออกจากปลอก ถอดฝาครอบเลนส์ออกและยกปืนประทับไหล่เพื่อจะได้มองเป้าให้ชัดขึ้น กวางตัวนั้นโตเต็มที่และมีเขาใหญ่สับกิง มันกำลังเคี้ยวหญ้าอยู่เต็มปากโดยไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้น เขาปิดฝาครอบเลนส์แล้วเก็บปืนไรเฟิลกลับเข้าปลอก ในระยะใกล้แค่ร้อยหลาแบบนี้เขาแทบจะลิดชีพมันได้ด้วยหินเพียงก้อนเดียวด้วยซ้ำไป กิลไม่เคยเปลืองกระสุนเพื่อฆ่าเหยื่อที่อยู่ใกล้กว่าห้าร้อยหลาเลย เพราะเขาให้ความสำคัญกับความท้าทายมากกว่าการลงมือฆ่าจริง ๆ

^๒ The United States Naval Special Warfare Development Group (DEVGRU) หน่วยปฏิบัติการสงครามพิเศษของกองทัพเรือสหรัฐฯ หรือที่รู้จักกันในนามหน่วยซีลทีมหก มีภารกิจหลักในการต่อต้านการก่อการร้ายสากล

กิลผูกบังเหียนของเจ้าทิโกกับต้นไม้ที่ตายแล้วแฉวนั้นก่อนจะเอาอานม้าออกจากหลังมัน จากนั้นเทน้ำใส่ลงในหม้อสนามให้โอโซแล้วจัดที่ทางเพื่อนั่งลงบนพื้นด้านหลังอานม้า พอเตรียมตำแหน่งซุ่มยิงพร้อมแล้ว เขาก็ดึงปืนออกมาและเข้าประจำที่เพื่อรอ เขาใช้เวลาประเมินสายลมบางเบา พลังคิดคำนวณเป้าหมายในระยะต่างๆ ภายในหุบเขานั้นโดยไม่รู้ตัวและแทบไม่เคยต้องคำนวณด้วยตัวเลขจริงๆ อีกแล้ว เพราะทุกอย่างที่เกิดขึ้นในหัวเขานั้นเป็นอัตโนมัติเหมือนสมองบวกสองเท่ากับสี่

สีสันที่ผ่านไป โอโซยืนขึ้นและจ้องมองลงไปหุบเขา

กิลหยิบปืนขึ้นและมองไล่ลงไปจากจุดที่พวกเขาซุ่มอยู่ ก่อนจะพบกวางหนุ่มที่มีเขาข้างละสี่กิ่งยื่นหันข้างให้เต็มๆ อยู่ตรงริมทิวไม้ในระยะหนึ่งพันหลาบนลาดเขาชัน ๓๐ องศา ลากล่องปืนไรเฟิลนั้นตั้งคามาเพื่อชดเชยวิถีกระสุนที่จะโค้งลงเหนือพื้นราบ เพราะฉะนั้นกิลรู้โดยไม่ต้องคิดเลยว่าเขาต้องเล็งเป้าต่ำกว่าที่มักจะทำเล็กน้อยเพื่อชดเชยกับการตั้งคาล่วงหน้าของปืนนั่นเอง วิธีคิดเช่นนี้ถือเป็นหนึ่งในเรื่องที่โหดสุดสำหรับเจ้าหน้าที่หน่วยซิลมือใหม่ที่ต้องทำความเข้าใจให้ได้

เขาเล็งเป้าผ่านกล้องและวางศูนย์เล็งตรงส่วนที่นูนบนสันหลังของกวางตัวนั้นด้านหลังกระดูกสะบักของมัน ซึ่งเป็นที่ที่เขาจะให้กระสุนขนาด ๗.๖๒ มิลลิเมตรเจาะเข้าไป จากนั้นก็เล็งต่ำลงมาอีกนิดราวกับว่าเป้าหมายอยู่ห่างออกไป ๘๐๐ หลาแทนที่จะเป็น ๑,๐๐๐ หลา ทักษะการยิงแบบนี้ไม่มีทางสอนกันได้จริงๆ เพราะมันคือความแม่นยำที่พัฒนาจากการยิงกระสุนมาแล้วเป็นพันๆ นัด และถ้ากิลจะนึกกังวลว่ากระสุนนี้อาจทำให้สัตว์ตัวนั้นต้องพิการหรือเจ็บปวด รับรองว่าเขาจะเล็งตรงหัวใจซึ่งยิ่งเข้าเป้าง่ายกว่านี้มากแน่ๆ

ขณะที่เขาย้ายใจสั้นๆ เพื่อเตรียมเหยี่ยวโก ภาพความทรงจำเดิมๆ เกี่ยวกับการปลิดชีพครั้งแรกของเขาในการสู้รบก็ดูแจ่มชัดเหมือนมีชีวิตขึ้นอีกครั้ง...

สงครามอิรักครั้งที่สองนั้นเพิ่งเริ่มได้แค่หนึ่งเดือน กิลและโทนี่ คู่หูของเขาถูกเรียกตัวไปยังเมืองเล็กๆ นอกแบกแดดเพื่อเป็นกองหนุนให้นาวิกโยชินสองหน่วยที่ถูกสไนเปอร์ฝ่ายตรงข้ามลอบยิงเสียชีวิตอยู่ หนึ่งในสไนเปอร์ของนาวิกโยชินนั้นตายแล้ว และขวัญกำลังใจของคนที่เหลือก็เริ่มถดถอยในแบบที่มีเพียงการลอบยิงของฝ่ายศัตรูเท่านั้นที่ทำได้ ผู้บัญชาการของพวกนั้นจึงร้องขอกำลังเสริมด้านยุทธวิธีและเครื่องช่วยโจมตีมาเฮลิคอปเตอร์คายูสก็หย่อนตัวกิลและโทนี่ลงมาทางด้านหลังของพื้นที่ที่หน่วยนาวิกโยชินยึดครองได้ ระหว่างที่เจ้าหน้าที่หน่วยซิลทั้งสองเดินผ่านห่าช่วงตึกนครนั้นเข้ามา พวกเขาก็ได้สอบถามข้อมูลปัจจุบันถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจากหน่วย

ทหารราบภาคพื้นดิน

พอพวกเขามาถึงพื้นที่ส่วนหน้าของหน่วยนาวิกโยธิน โทนี่ก็ระบุตำแหน่งเจ้าหน้าที่นาวิกโยธินที่บาดเจ็บและเสียชีวิตทั้งสิบสามคนลงบนแผนที่ไว้แล้ว เขาคว้าข้อศอกกิลเพื่อดึงตัวเข้ามาในโรงรถคอนกรีตที่มีที่ค้ำกันอย่างดี

“เออละ ดูนะ” โทนี่พูดพลางคุกเข่าและกางแผนที่ออก “เห็นรูปแบบการฆาตกรรมไหม นี่ไม่ใช่การยิงสุ่มนะ กิล แต่มันหมายความว่ามือปืนคนเดียวและมันก็ล่าถอยไปเป็นแนวซิกแซก เห็นไหม...” เขาลากนิ้วไปตามแนวบนแผนที่เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น “มันเคลื่อนไหวกจากมุมหนึ่งไปอีกมุมหนึ่งเพื่อรักษาพื้นที่ในการยิง และนาวิกโยธินที่โดนเจาะหัวของเราทุกคนก็อยู่ในพื้นที่สังหารเดียวกันหมด ไอ้ระยำนั่นทำทุกคนเลือดออกหมดตัว และกว่าไอ้หนูพวกนี้จะเคลื่อนกำลังไปอีกฟากของเมือง พวกเขาก็จะตายอีกเป็นสิบ แล้วจากนั้นไอ้เวร ฮัจจี^๑ ก็จะหายหัวบดขยี้ของมันไป...แต่เราจะไม่ยอมให้ เรื่องบดขยี้^๒ นี้เกิดขึ้น!” เขาพับแผนที่เก็บและซุกมันไว้ในเสื้อเกราะอย่างรวดเร็ว “เพราะฉะนั้นตอนนี้เราต้องหาตัวผู้บัญชาการหน่วยและห้ามไม่ให้เขาเคลื่อนพลเดินทางก่อนพระอาทิตย์ตกดิน หรือถ้าจะให้ดีไปกว่านั้น ต้องทำให้พวกเขายอมถอยกลับไปสักหนึ่งหรือสองช่วงตึก วิธีนี้จะปล่อยให้ไอ้ฮัจจีเวรทะเล้นกลับมาหาเรา จากนั้นแกก็ขี้จู้แม่งเลย ส่วนฉันจะบันทึกมันไม่ให้เหลือซาก!”

ขณะที่พวกเขาก้าวออกจากโรงรถ แพทย์ทหารเรือ^๓ คนหนึ่งพร้อมเจ้าหน้าที่เปลสองคนก็อ้อมเข้ามาทางหัวมุมโดยหามนาวิกโยธินหนุ่มที่โดนยิงจนใบหน้าหายไปทั้งหน้าเข้ามา

“วางเขาลง!” นายแพทย์ตะโกน “ฉันต้องกู้หอดมกลีน!”

กิลยืนอยู่เหนือนาวิกโยธินที่กำลังจะตาย อ้าปากค้างใส่กองเนื้อไม้ได้รูปที่แต่ก่อนเคยเป็นใบหน้าของเด็กหนุ่ม เขาไม่อยากเชื่อเลยว่าคนที่ปราศจากใบหน้านี้จะยังมีชีวิตอยู่ได้

แพทย์รีบผ่าตัดหอดมเพื่อกู้ทางเดินหายใจให้กับนาวิกโยธินคนนั้น จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็ยกเปลพร้อมคนเจ็บออกไปบนถนน มุ่งหน้าไปยังจุดที่จะมีการลำเลียงผู้บาดเจ็บออกจากพื้นที่

“ไปเถอะ!” โทนี่พูดพลางซุกเข้าที่ไหล่ของกิล แล้วทั้งสองก็ออกไปตามหานาวาตรีคนที่ควบคุมการยึดพื้นที่ครั้งนี้

^๑ เนื่องจากกองทัพเรือกับหน่วยบัญชาการนาวิกโยธินอยู่ใต้สังกัดเดียวกัน แพทย์ทหารเรือจึงเป็นผู้ดูแลด้านเวชบริบาลของทั้งสองหน่วยงาน

โทนี่ต้องใช้เวลากลี่ยกกว่านาาตรีคนนั้นจะยอมปล่อยพื้นที่สองช่วงตึกที่ได้มาอย่างยากเย็นไป “ผู้พัน ด้วยความเคารพ...นะ ครับ/ ท่านเป็นคนเรียกเรามา และตอนนี้ผมก็จะบอกท่านว่าเราจะฆ่าไอ้สารเลว ฮัจจีนี้ได้ยังไง เพียงแค่ท่านยอมถอนกำลังออกจากสองช่วงตึกนี้ ไอ้พวกนรคนนั้นก็คิดว่ามันกำลังชนะสงครามเสร็จครั้งนี้แล้ว และไอ้สไนเปอร์ท่าเหวของพวกมันก็จะอดไม่ได้ที่จะเคลื่อนไหวเพื่อช่วงชิงพื้นที่หลักนี้คืน” โทนี่ชี้ตำแหน่งในภาพถ่ายทางอากาศซึ่งติดอยู่บนผนังของห้องบัญชาการ “ท่านครับ ผมโคตรจะมั่นใจเลยว่านั่นคือตำแหน่งที่มันอยู่ ตอนมันเด็ดหัวนาวิกโยธินหกคนของท่านในเวลาไม่ถึงสิบนาที”

“แล้วคุณคิดว่าจะจัดการมันตรงไหน” นาวาตรีเอ่ยถาม

โทนี่ชี้ไปยังตึกสูงที่อยู่ตรงกลางช่วงตึกทางใต้ของตำแหน่งที่คาดว่ามีสไนเปอร์ซ่อนอยู่ “เราจะซ่อนอยู่ในจุดสูงตรงนี้ครับท่าน แล้วจะมองเห็นรังของมันได้ชัดแจ้งเลย”

นาวาตรีมองไปที่เรือเอกของเขา “สตีฟ คุณคิดว่าไง”

เรือเอกมองโทนี่ “คุณรู้ดีใช่ไหมว่าตึกนั้นจะตกอยู่ในมือศัตรูหลังจากที่เราถอนกำลังออก คุณจะถูกตัดขาดและโดนล้อมนะ”

โทนี่ยิ้ม “แค่แป๊บเดียวเท่านั้นแหละครับ ผู้กอง”

เรือเอกพยักหน้าแล้วหันไปทางนาวาตรี “ท่านครับ ถ้าผมเป็นคนสั่งการที่นี่ ผมจะฟังคำแนะนำของเขา ดูเหมือนเขารู้ดีว่ากำลังพูดอะไรอยู่”

“โอเค” นาวาตรีกล่าว “คุณต้องการเวลามากแค่ไหนในการเข้าประจำตำแหน่งนั้น”

“ไม่นานจะเกินสิบห้านาทีครับท่าน” โทนี่ตอบ “หลังจากนั้น ท่านสามารถถอนกำลังได้ สไนเปอร์ของพวกศัตรูน่าจะเข้ามาทางหนึ่งในสองตรอกนี้เพื่อยึดตำแหน่งนั้นอีกครั้ง และพอมันทำอย่างนั้น เราก็จะเด็ดหัวมันครับท่าน”

ยี่สิบนาทีต่อมา กิลและโทนี่ก็เข้าประจำในจุดที่เห็นรังของสไนเปอร์ฝ่ายตรงข้ามพอดิบพอดีในตลาดขายเนื้อตรงหัวมุม พวกเขาซ่อนดูจากที่ซ่อนซึ่งวางไว้อย่างดีบนหลังคาของอพาร์ตเมนต์สูงสามชั้นระหว่างที่นาวิกโยธินถอนกำลังออกจากพื้นที่ และภายในสิบนาทีพวกเขาก็อยู่กันเพียงลำพังและกำลังจะถูกปล่อยเกาะเมื่อกองกำลังของฝ่ายศัตรูรุกคืบเข้ามายึดครองพื้นที่ที่เสียไปในช่วงครึ่งเช้าของวันกลับคืนไปอีกครั้ง

“เราสามารถจัดการไอ้คนพวกนี้ได้ตอนนี้เลยนะ” กิลบอกขณะเฝ้าดูพวกข้าศึกเคลื่อนตัวเข้ามาตลอดแนวถนนที่ว่างเปล่าผ่านกล้องบนปืนไรเฟิลเอ็ม ๒๑ ที่เขายังเฝ้าอยู่ในตอนนั้น

“ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ไอ้พวกสไนเปอร์ ฮัจจีรออยู่ล่ะ” โทนีพูดอย่างขมขื่นระหว่างผ่าดูผ่านกล้องบนปืนเอ็ม ๒๑ ของตัวเอง “มันกำลังรอดูว่าหนึ่งในสไนเปอร์ฝั่งเราจะใช้อิกลานี้เล่นไอ้เกมยิงเบ็ดแวนี่หรือเปล่า ให้เวลามันหน่อย แล้วก็จับตาดูไอ้ฮัจจีที่แบกปืนดรากูโนฟไว้ดีๆ นั่นแหละคนของแก”

“คนของฉันทหรอ” กิลถามพลางละสายตาจากกล้องติดปืนแวบหนึ่ง

โทนีส่ายยิ้ม “ฉันไม่คิดว่าจะมีไอ้ระยำหน้าไหนเหมาะจะให้นายเปิดซิงด้วยกว่านี้อีกแล้ว กิลลิแกน”

กิลรู้สึกได้ทันทีว่าฝ่ามือเริ่มขึ้นเหงื่อ เขาเล็งผ่านกล้องและค่อยๆ สแกนดูคนหน้าใหม่ที่เดินผ่านเข้ามาอย่างละเอียดลออ ไม่ว่าจะเป็นอาวุธ หนวดเคราและใบหน้า รวมทั้งผ้าซั้มกัโทปกัหวาสารพัดสีที่ปลิวสะบัดยามต้องลมขณะที่พวกนั้นสวนสนามกันเข้ามาอย่างอาภัพ หลายคนที่หัวเราะร่วนและทำท่าทางตื่นเต้นเพราะเชื่อว่าพวกตนกำลังประสบความสำเร็จในการบีบให้นาวิกโยธินต้องกระเด็นออกจากเมือง

ผู้ชายคนหนึ่งแต่งตัวด้วยชุดสีเขียวและแบกอาวุธที่ยาวกว่าปืนนกัาที่เห็นทั่วไป ฟุ้งตัวออกมาจากรัันซักรีตก่อนจะหายไปภายใต้กันสาด

“นายเห็นหรือเปล่า” กิลถาม “ดูเหมือนมีคนที่แบกปืนดรากูโนฟเพิ่งจะมุดเข้าไปในกระโจมหลังนั้น”

ปืนดรากูโนฟเป็นปืนไรเฟิลขนาด ๗.๖๒ มม. กั้งอัตโนมัตที่โซโซเวียตตั้งแต่ปี ๑๙๖๓ กั้งแม้ว่ามันจะไม่ได้ถูกพัฒนาเพื่อเป็นปืนซั้มยิงแต่แรกเริ่ม แต่ปืนที่ทนทายาดรุ่นนี้กลายเป็นตัวเลือกที่สไนเปอร์ในตะวันออกกลางใช้กัน เพราะยิงได้ไกลถึง ๑,๓๐๐ เมตรหากติดกล้อง

“เห็นกล้องหรือเปล่า”

“ไม่ ไม่มีกล้อง แต่ดั้มปืนพันด้วยผ้า”

“บางทีอาจเป็นแค่ปืนอาร์พีเค” โทนีพูด “ไอ้หนุ่มของเราไม่ส่องด้วยตาเปล่าแน่ๆ”

ปืนอาร์พีเค ๔๗ เป็นปืนกลน้ำหนั้กเบา มันดูเหมือนปืนนกัา แต่มีขนาดใหญ่กว่า

ไม่กี่นาทีถัดมา วัตถุสีเขียวเข้มเบลอลๆ ก็ไ้ล่อออกมาจากใต้กันสาด ครั้งนี้มีกล้องติดกับปืนไรเฟิลด้วย “ได้ตัวแล้ว!” กิลพูด เขาไม่สามารถเล็งเป้าจ้งๆ เพราะสไนเปอร์ไ้จากรัันหนึ่งไปอีั้รัันหนึ่งในตรอกอย่างระแวดระวัง

“เห็นไหม ฉันทบอกแกว่าไง!” โทนีพูด “มันเคลื่อนตัวไปยึดไอ้พื้้นที่รูกจุดนั้นคั้น ใจเย็นๆ แล้วปล่อยให้มันหลุดเข้ามาในพื้้นที่เด็ดหัวของนาย มันจะ

หันหลังให้นายตอนไต่ขึ้นไปบนไคเวอร์นั้น ตอนนั้นแหละที่นายต้องเชื่อดมัน”

สไนเปอร์ของฝ่ายศัตรูตรวจสอบตลอดตลกรอกนั้นเป็นครั้งสุดท้าย พลางกวาดสายตาไปตามหลังคาตึกอย่างเอาเป็นเอาตายโดยไม่เห็นกิลหรือโทนี่ที่ซุ่มหลบอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังของเมืองเลย จากนั้นด้วยความเร็วดุจจิ้งเหลน มันโผข้ามถนนไปยังบันไดที่อยู่ด้านข้างของอาคารที่ต้องการจะยึดคืนมาอีกครั้ง

มันไต่ขึ้นบันไดและหันหลังให้กิลในระยะ ๒๐๐ หลา

“เชื่อดมัน” โทนี่พูดอย่างสงบระหว่างเฝ้ามองสไนเปอร์ผ่านศูนย์กล้องบนปืนของเขาเองเพื่อว่ากิลเกิดพลาดขึ้นมา

กิลเล็งไปที่กระดุกสันหลังตรงฐานต้นคอของสไนเปอร์และลั่นไก สไนเปอร์ของฝ่ายศัตรูตายทันที ทรุดลงในท่าคุกเข่าและหายใจหอบหลังจากบันไดลงมา

“เจอของแข็งเข้าให้แล้ว ไอ้เวร” โทนี่บ่นไล่กิล “พอการรบครั้งนี้จบลงเราจะหาไอ้สารเลวนั้นให้เจอแล้วเอาเชียวหมูปา^๑มาให้นาย”

ตอนนี้กิลเข้าประจำตำแหน่งที่ด้านหลังอันม้าพรางเฝ้ามองทางเอลก์เคลื่อนไหวอย่างงามสง่าผ่านทุ่งหญ้า เจ้าสัตว์ตัวนั้นหยุดเพื่อดมกลิ่นในอากาศ กิลหายใจเข้าสั้นๆ แล้วเหินยาวไถ่ ลูกกระสุนตัดผ่านกระดุกสันหลังของมันบริเวณต้นคอก่อนจะถึงไหล่ แล้วทางเอลก์ตัวนั้นก็ทรุดลงบนพื้นโดยไม่รู้เลยว่าอะไรที่ฆ่ามัน

^๑ ในการล่าหมูปา ถ้าล่าหมูปาตัวแรกในชีวิตได้ นายพรานจะเอาเชียวของมันมาห้อยคอเป็นเครื่องรางและเป็นของที่ระลึก แต่ในกรณีนี้หมายถึงลูกกระสุนที่สไนเปอร์กำลังจะใช้ยิง

๒

อัฟกานิสถาน

จังหวัดน่านการฮาร์

เจ้าหน้าที่ชำนาญการพิเศษ แชนดรา บรุชช์ นั่งอยู่ข้างๆ เจ้าหน้าที่ชำนาญการพิเศษบิลลี มิทเชลล์ นักบินที่สองของเธอ ตรงปากประตูเฮลิคอปเตอร์รุ่นยูเอช ๖๐ เอ็ม แบล็กฮอว์กที่เปิดอยู่ พร้อมสูบบุหรี่และคุยเรื่อยเปื่อยไปพลางๆ แชนดราอายุ ๒๙ ปี ผมสีเข้ม ตาสีฟ้า เธอเป็นนักบินเฮลิคอปเตอร์ฝีมือเยี่ยมที่ออกภาคสนามในตะวันออกกลางครั้งนี้เป็นครั้งที่สามแล้ว ทั้งคู่เฝ้ามองเจ้าหน้าที่ทนายของหน่วยจู่โจมแห่งกองทัพบกสหรัฐฯฝึกซ้อมปฏิบัติการจู่โจมยามค่ำคืนที่เรียกกันว่าการ“บุกจับ” ซึ่งวางแผนว่าจะดำเนินการในสัปดาห์ถัดไปกันอยู่ ทั้งแชนดราและมิทเชลล์เป็นไนท์สตอล์กเกอร์ หรือนักบินประจำหน่วยปฏิบัติการพิเศษการบินที่ ๑๖๐ ซึ่งทำงานร่วมกับกองกำลังพิเศษของกองทัพบกและกองทัพอากาศอยู่เป็นประจำ ทั้งคู่เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่หน่วยปฏิบัติการพิเศษว่าเป็นเทพของนักบินขึ้นเทพ และจัดว่าเป็นตัวทำเกมสุดแสนในเวทาคู่บุญของตัวทำเกมสุดแสนบนพื้นดิน แฌม แชนดรายังเป็นนักบินหญิงคนแรกที่ได้เป็นสมาชิกของหน่วยนี้ด้วย

หน่วยจู่โจมกำลังซ้อมรบในหมู่บ้านจำลองที่ทำจากไม้อัดแสนบอบบางโดยฝึกทำเวลาในการจู่โจมกันอยู่ สถานที่ในการซ้อมรบครั้งนี้จัดว่า“ปลอดภัย” เพราะมันตั้งอยู่ห่างจากแนวรบออกมาห้าสิบไมล์ (ถ้าจะมี“แนวรบ”จริงๆ ท่ามกลางดินแดนที่มีแต่การสู้รบอย่างนั้นะ) ปฏิบัติการบุกจับนั้นมุ่งเป้าไปที่ผู้นำศาสนาชาวมุสลิมที่ชื่ออาซิฟ โคอิสตานี ซึ่งอาศัยในหมู่บ้านเล็กๆ ทางเหนือของจังหวัดน่านการฮาร์ โคอิสตานีเป็นผู้นำพรรคการเมืองอิสลามที่ชื่อว่ากลุ่มฮิซบีอิสลามีคาลิสหรือเอชไอเค ซึ่งกำลังมีอิทธิพลทางการเมืองในรัฐสภาของอัฟกานิสถาน ชาวกรองเมื่อไม่นานนี้ยังรายงานว่โคอิสตานีกำลังจับมือกับกลุ่มตอลิบานเพื่อสร้างเสริมความแข็งแกร่งให้กับกองกำลังทหารของเขาที่เพิ่มจำนวนขึ้นในและรอบๆ จังหวัด

นักรบฮาร์ ในขณะที่ยังสหรัฐอเมริกาที่กำหนดจะปรับลดกำลังทหารลง

เห็นได้ชัดว่ากองทัพสหรัฐฯไม่อาจลดกำลังทหารลงตามที่กำหนดไว้ได้ หากกำลังพลของกลุ่มเอชไอเคและตอลิบานเริ่มกลับมาแข็งแกร่งอีกครั้ง กองทัพจึงจำเป็นต้องกำจัดโคอิสตานออกไป ไม่เช่นนั้นเขาจะแข็งแกร่งขึ้นเหมือนกับกุลุดิน เฮกมัตยาร์ ตัวปัญหาที่เป็นผู้นำกลุ่มฮิซบิลอิสลามิกุลุดินหรือเอชไอจี ซึ่งมีฐานที่มั่นอยู่นอกหุบเขาซอกของเทือกเขาฮินดูกูช ทั้งเอชไอเคและเอชไอจีต่างก็เริ่มส่งสมิทธิพลในรัฐสภาได้มากไม่ใช่เล่นในช่วงปีที่ผ่านมา และทั้งคู่ต่างก็ต่อต้านการสานความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอัฟกานิสถานกับสหรัฐอเมริกาอย่างรุนแรง

แซนดราติดักันบูห์รี่ทั้ง เอนหลังลงบนลานจอดเฮลิคอปเตอร์แล้วหลับตา พลงยิ้มอย่างพึงใจกับตัวเอง เธอและร้อยเอก ฌอน บอร์โดซ์ หัวหน้าหน่วยจู่โจม ลักลอบพบกันลับๆ เมื่อคืนวันก่อนที่ฐานทัพอากาศนอกเมืองจาลาลาบัด มันเป็นการนัดพบที่ทั้งสองฝ่ายต่างโหยหาอย่างเต็มอก คู่ครองของทั้งคู่ซึ่งเป็นทหารเช่นกัน ต่างก็อยู่อีกมุมหนึ่งของโลก แล้วเวลาหกเดี๋ยวนั้นก็ถือเป็นเวลาที่ยาวนานสำหรับใครก็ตามที่ต้องอยู่เพียงลำพัง ช้าธรรมเนียมงานของพวกเขาที่ยังเต็มไปด้วยความบีบคั้นกดดันอย่างสุดๆ และความกดดันที่ว่าก็ยังแผ่ลงด้วยแรงดึงดูดอย่างรุนแรงเป็นพิเศษระหว่างคนทั้งสอง ซึ่งไม่ใช่ความผิดใครนอกจากธรรมชาติของมันแหละ แต่ตอนนี้ความตึงเครียดจากแรงดึงดูดทางเพศระหว่างพวกเขานั้นจางลงแล้ว และต่างฝ่ายต่างก็คิดว่าอ่านในสิ่งต่างๆ ได้ชัดเจนขึ้น ตลอดจนสามารถมุ่งความสนใจทั้งหมดไปที่ภารกิจที่ได้รับมอบหมายมา

“นี่ นายได้ข่าวจากเบรบังไหม” แซนดราถาม

มิทเชลล์นั่งหรีตอาอยู่กลางแดดเข้าพลางมองดูหน่วยทหารราบกลับมาประจำตำแหน่งเดิมเพื่อเริ่มฝึกการ “แทรกซึม” เข้าไปในหมู่บ้านของฝ่ายตรงข้ามอีกครั้ง เขาและแซนดราเป็นหน่วยรักษาความปลอดภัยเพียงหน่วยเดียวของการซ้อมรบครั้งนี้ เขาสูดควันบุหรี่เข้าปอดอย่างครุ่นคิดพลางนึกถึงภรรยาที่มีกำหนดคลอดในไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์นับจากนี้

“เมื่อคืน” เขาตอบ “เธอบอกว่าอาจคลอดเมื่อไหร่ก็ได้ ฉันว่าอาจจะเป็นตอนนี้เลยก็ได้ แล้วทำไมเธอกับจอห์นถึงไม่มีลูกกันล่ะ”

เธอยกหัวขึ้นเพื่อมองเขา “ฉันดูเหมือนคนที่พร้อมจะมีลูกเธอ”

เขาหัวเราะ “จริงสิ สำหรับพวกเธอมันออกจะยากหน่อยนะ”

“จะพูดอย่างนั้นก็ได้” เธอบอกแล้วชันตัวขึ้นเท้าคอก “ฉันหมายความว่าเรามีโอกาสได้เจอกันแค่ปีละสี่เดือน บางครั้งฉันยังนึกสงสัยเลยว่าทำไมเราถึง—”

มีปืนกลยิงกราดเข้ามาทางด้านหน้าของเครื่องบินฮอร์น บลู กระสุนส่งเสียงแหวกอากาศ

“ไอ้ท่า นี่มันอะไรกันวะ!” มิทเชลล์พูดแล้วคว้าปืนเอ็ม 4 ของเขา “เราถูกโจมตี!”

“ยังมีอีก!” หนึ่งในหน่วยจู่โจมร้องมาจากอีกฝั่งของหมู่บ้านจำลอง

กระสุนปืนครกสองลูกแรกตกลงบนพื้น เสียงดังที่ฟุ้งว่ามันมีอยู่จริง แหวกอากาศขึ้นมา อีกสี่ลูกตามมาติดๆ และอาคารที่สร้างอย่างบอบบางนั้นก็โดนระเบิดปลิววากับบ้านที่ทำจากสสารไฟ หน่วยจู่โจมคูที่อยู่ใกล้ที่สุดรีบวิ่งเต็มฝีเท้ามุ่งหน้ามายังแบล็กฮอว์ก แต่กระสุนปืนครกลูกถัดมาก็ตกลงตรงหน้า ทำให้พวกเขาหายไปจากสายตา

“พระเจ้า!” แซนดรารีบเข้าประจำที่นั่งคนขับ “ไอ้ระย้าพวกนั้นมาจากไหนกัน เราอยู่ในที่ที่ไม่มีใครรู้เลยนะ”

“เราต้องรีบเอาเครื่องนี้ขึ้นบิน” มิทเชลล์กำลังปืนเข้าประจำที่นั่งสำหรับพลบินด้านหลังเธอ “เวรแล้ว! เรากำลังตกเป็นเป้า”

หน่วยจู่โจมอีกสี่คนยังคงอยู่อีกด้านของหมู่บ้านห่างออกไปประมาณหนึ่งร้อย หลา และพยายามวิ่งสุดชีวิตมาที่แมลงปอเหล็กในขณะที่แซนดราสับสวิตช์บนแผงบังคับแล้วไบพัตก็เริ่มหมุน “เราจะขึ้นบินในทกลิบวินาที”

“เราไม่มีเวลาถึงทกลิบ-!”

กระสุนปืนครกอัดใส่ส่วนหางของเฮลิคอปเตอร์และยกส่วนท้ายของแมลงปอเหล็กให้ลอยขึ้นในอากาศ ทำให้มันหมุนบิดไปมาอย่างไร้การควบคุม มิทเชลล์กระเด็นไปอัดกับผนังและหัวแตกเลือดอาบ ส่วนแซนดราที่กระเด็นออกจากที่นั่งคนขับไปยังอีกฟากหนึ่งของห้องนักบิน เสียงปืนขนาดเล็กดังไปทั่ว กระสุนปืนพุงทะลุลำตัวเครื่องเข้ามาเสียงดังแหลม ขณะที่เธอพยายามเรียกขอความช่วยเหลือทางวิทยุ

“ช่างแม่่ง!” มิทเชลล์คว้าแซนดรา “เราต้องสละเครื่อง!” กระสุนนัดหนึ่งยิงเข้ามาที่หน้าอกมิทเชลล์แล้วเขาก็ตกลงไปตายบนลานจอดเฮลิคอปเตอร์

ร้อยเอกบอร์โดซ์กระโดดเข้ามาในเครื่องแล้วคว้าคอเสื้อของแซนดรา ก่อนจะลากเธอออกมาท่ามกลางท่ากระสุนที่ยิงกระหน่ำ ทั้งคู่ถูกยิงและหล่นลงจากประตูที่เปิดอยู่ หน่วยจู่โจมที่เหลืออีกสามคนหาที่กำบังใกล้ๆ กับลำตัวเครื่องอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ดูเหมือนพวกเขาถูกโอบล้อมจากทุกทิศทาง แคมก้อนหินละแวกนั้นก็แทบจะไม่มีที่ให้กำบังอีกด้วย

“คุณขอความช่วยเหลือทันทีเปล่า” บอร์โดซ์ถามพลางยิงปืนหลายนัดไปยัง

คงไม่เพื่อให้ศัตรูองหัวขึ้นมาได้

“พวกมันจัดการวิทยุเป็นอย่างแรกเลย” แชนดราบอกพลางทอทายใจ
เนื่องจากความเจ็บปวดบริเวณต้นขาที่โดนกระสุนปืนอาเก่า “ฉันคิดว่ามันฝังถึง
กระดูกเลย ฉอน เวรจริงๆ! เจ็บโคตร”

บอร์โดซ์ฉวยปืนเอ็ม ๔ ของมิทเชลล์และยึดมันใส่มือเธอระหว่างที่เขา
กึ่งแบกกึ่งลากเธอไปยังกองหินที่ทีมของเขากำลังใช้พานท้ายปืนไรเฟิลแบบสั้น
ชุดหลุมทำที่กำบังกันอยู่ “พรรคพวก เราช่วยแล้ว ไม่มีที่ให้หลบและหนีไปไหน
ก็ไม่ได้ด้วย”

หนึ่งในหน่วยจู่โจมผละเข้ามาห้ามเลือดที่ขาของแชนดราทันที อาการช็อก
เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและเธอก็เริ่มจะหมดสติ

“เราต้องรีบคิดอะไรให้ออก” หนึ่งในหน่วยจู่โจมพูด “ถ้าพวกมันยังปืน
ครกมา เราตายแน่ๆ”

“พวกมันน่าจะทำอย่างนั้นไปนานแล้ว” บอร์โดซ์พูด “พวกมันกำลังวางแผน
จะจับเราตัวเป็นๆ มากกว่า”

“ไม่ก็เธอ” จาลิบตริที่ชื่อทอร์เนโรพูด

“ใช่ ไม่ก็เธอ” บอร์โดซ์ถ่มน้ำลายด้วยความรังเกียจ พลวิทยุของพวกเขา
ถูกยิงกระจุยไปแล้ว และอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าหนึ่งหรือสองชั่วโมงก่อน
ที่จะมีใครพยายามติดต่อพวกเขาและส่งเฮลิคอปเตอร์อีกลำมา พื้นที่ส่วนนี้
ควรจะเป็นพื้นที่ที่ปลอดภัยมากๆ นั่นคือเหตุผลที่มันถูกเลือกให้เป็นที่ตั้งข้อมอบ
ตั้งแต่แรก ต้องมีบางอย่างผิดปกติแน่ๆ “ไม่รู้สิ พวก แต่ฉันรู้สึกเหมือนพวกมัน
เฝ้ารอเราอยู่”

ทอร์เนโรยึดก้อนล้าลีเข้าไปในแผลตรงหัวไหล่ “ใช่เลย ดูจากที่พวกนั้น
เอาเรื่องการฝึกนี้ไปพูดกันพล่อยๆที่ฐานทัพสิ ฉันไม่แปลกใจเลย”

“ฉันไม่ชอบเลยที่มีผู้หญิงมาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ให้อย่าสิ” บอร์โดซ์พูด

“บางทีคุณอาจใช้ฉันเป็นเครื่องต่อรองได้นะ” แชนดราครางและพยายาม
ต่อสู้กับอาการคลื่นไส้

แล้วการระดมยิงอย่างเกรี้ยวกราดอีกท่าหนึ่งก็ปะทุขึ้น บังคับให้พวกเขา
ต้องนอนราบลงกับพื้นขณะที่พวกศัตรูกำลังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

“พวกมันมีกันอย่างน้อยยี่สิบคน!” หนึ่งในเจ้าหน้าที่หน่วยจู่โจมตะโกน เขา
ยิงสวนกลับไปและปลดชีพฝ่ายตรงข้ามคนหนึ่งได้ “มันจะบีบเราให้จนมุม”

บอร์โดซ์รู้ว่าเวลาของพวกเขาใกล้หมดแล้ว ถึงเวลาต้องยอมแพ้หรือไม่ก็หนี
ข้ามภูมิประเทศไป แต่ไม่มีทางหนีโดยพาแชนดราไปด้วยได้